

AKCJA **R** - EDYCJA 1.

- Wiktoria Matysiewicz ● Szymon Kozyra ● Maksym Szczęsny
- Karolina Gołębiowska ● Agnieszka Szady ● Wiktoria Łazarek ● Zofia Mikła
- Karol Pabich ● Dominika Czuchra ● Adam Januś ● Weronika Owca
- Maciej Płatek ● Marcin Goliwās ● Izabela Miodunka ● Juki Worzała
- Alicja Fiedorowicz ● Jakub Burdziński ● Krystyna Gorayska ● Artur Ziemiańczyk

Akcja R – edycja 1.

Redakcja: Dominika Rafalska, Robert Pawłowski

Rydawca: Fundacja Fundusz Pomocy Studentom

Warszawa 2025

Rydanie pierwsze

Layout i skład wydawnictwa: Apla Press

Na okładce wykorzystano motyw z plakatu Wiktorii Matysiewicz pt. „Wszystko w porządku”.

druk: Fundacja Universitatis Varsoviensis

Publikacja powstała jako część zadania publicznego „Akcja R – Rozumiem Wyzwania, Respektuję Różnorodność, Reaguję na Dyskryminację” współfinansowanego ze środków otrzymanych w 2025 r. od Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w ramach konkursu „Organizowanie i animowanie działań na rzecz środowiska akademickiego”.

Copyright © Fundacja Fundusz Pomocy Studentom, Warszawa 2025

Akcja R – tu nie było żadnego szablonu

Rok akademicki 2025/2026, czyli 18. rok swojej działalności, nasza fundacja Fundusz Pomocy Studentom rozpoczęła od zrealizowania projektu społecznego w nowej formule.

o r g a n i z a t o r

Wcześniejsze innowacyjne działania fundacji FPS to między innymi:

- zderzanie poglądów studentów i doktorantów na temat funkcjonowania uczelni (ich efektem były publikacje z cyklu „Konfrontacje”),
- obywatelski nadzór nad systemem stypendialnym (program Watchdog.Edu.PL),
- spotkania przedstawicieli kół naukowych z wybitnymi ekspertami (seria kongresów pod nazwą IKONA),
- doroczny krajowy konkurs dla kół naukowych podzielony na dziesięć kategorii (15 edycji konkursu „StRuNa”),
- działania proekologiczne na uczelniach (m.in. inicjatywa „ekoKoalicja na rzecz ekoUczelni”).

Przed 18. urodzinami fundacji FPS zdążyliśmy jeszcze przeprowadzić działania na rzecz: studenckiej przedsiębiorczości (Akcjonariat Obywatelski), publikowania przez studentów profesjonalnych tekstów naukowych (Biuletyn Młodych Naukowców i zbiór norm edytorskich), przeciwdziałania plagiatom, oceny działań uczelnianych przychodni lekarskich, doprecyzowania statusu i wsparcia doktorantów, transparentności konkursów na stanowiska nauczycieli akademickich i wiele innych.

i d e a

Akcja R to pomysł na uchwycenie obaw, oczekiwań i autentycznych emocji wyrażanych przez obecnych studentów, postrzeganych nie tylko jako część społeczności akademickiej, ale szerzej – jako reprezentantów całego pokolenia. Punkt wyjścia do serii zaplanowanych działań stanowi konkurs na projekt graficzne i materiały filmowe o tematyce społecznej. Konkurs ma zbliżoną nazwę – Akcja RRR – co jest rozszyfrowywane na różne sposoby, najczęściej jako „Akcja: rozumiem wyzwania, respektuję różnorodność, reaguję na dyskryminację”.

Przesłania obecne w nadesłanych pracach konkursowych są inspiracją dla organizatorów wystaw oraz twórców publikacji naukowych i popularnonaukowych promujących zwracanie uwagi na szczególne potrzeby studentów i ochronę ich praw.

realizacja

Regulamin konkursu dopuszczał szeroki zakres środków wyrazu i podejmowanych tematów, a wśród nich:

- zwracanie uwagi na szczególne potrzeby wybranych jednostek i grup w ramach społeczności osób studiujących (np. osób nadwrażliwych, nadpobudliwych, mocno introwertycznych, będących w spektrum autyzmu, dotkniętych chorobami rzadkimi, z niepełnosprawnościami);
- przeciwdziałanie zjawiskom nierównego traktowania i dyskryminacji poszczególnych osób lub całych grup współtworzących społeczność akademicką. Zwrócenie uwagi na skutki, skalę lub kontekst kulturowy niekorzystnych zjawisk;
- przeciwdziałanie postawom wykluczającym i agresywnym w mediach społecznościowych (takim jak mowa nienawiści czy hejt);
- promowanie wartości takich jak: akceptacja różnorodności, szacunek i wsparcie dla osób ze szczególnymi potrzebami, inkluzywność, wyrównywanie szans edukacyjnych, aktywne reagowanie na przypadki dyskryminacji.

Prace były oceniane przez utytułowane 9-osobowe jury, w którym zasiadało aż czterech dziekanów z polskich uczelni publicznych, w tym trzech reprezentujących akademie sztuk pięknych.

efekty

Główna nagroda w konkursie trafiła do rąk Wiktorii Matysiewicz z ASP w Krakowie, która jest autorką pracy pod tytułem „Wszystko w porządku”. Kolejne miejsca na podium zajęli: Szymon Kozyra z Wyższej Szkoły Technologii Informatycznych w Katowicach, autor pracy „Między nami” oraz Maksym Szczesny z Collegium Da Vinci w Poznaniu, autor pracy „Bądź Obecny”.

16 osób otrzymało wyróżnienia w konkursie. Są to:

- Artur Ziemiańczyk z Uniwersytetu Rolniczego w Krakowie – autor pracy „Ocena możliwości cudzych”,
- Izabela Miodunka z Wyższej Szkoły Informatyki i Zarządzania w Rzeszowie – autorka pracy „Chroń Wrażliwych”,
- Adam Januś z ASP w Krakowie – autor prac „Hejt odrzucony” oraz „Stop dręczeniu”,
- Marcin Goliwąg z Uniwersytetu Gdańskiego – autor pracy „Hejt to Atrament, którego nie zmyjesz”,
- Alicja Fiedorowicz z Politechniki Warszawskiej – autorka pracy „I need space to think”,
- Karol Pabich z Akademii Sztuki w Szczecinie – autor pracy „Zagubiony”,
- Weronika Owca z ASP w Krakowie – autorka pracy „Nie przesadzaj”,

- Dominika Czuchra z Uniwersytetu KEN w Krakowie – autorka pracy „Error 404 – Empatii nie znaleziono”,
- Maciej Płatek z Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu – autor pracy „We are all tied together”,
- Wiktoria Łazarek z ASP w Krakowie – autorka pracy „Nie wykluczaj mnie komunikacyjnie”,
- Zofia Mikła z Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu – autorka pracy „Tylko żarty”,
- Jakub Burdziński z Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu – autor pracy „Pokolenia w zawieszeniu”,
- Juki Worzała z Politechniki Bydgoskiej – autorka pracy „TrY tO FiT iN”,
- Karolina Gołębiowska z Uniwersytetu Radomskiego – autorka filmu „Przerwanie”,
- Agnieszka Szady z Akademii Sztuki w Szczecinie – autorka filmu „Fomo 1”,
- Krystyna Gorayska z ASP w Warszawie – autorka filmu „Ćwiczeniówka”.

22 listopada 2025 roku trójka laureatów odebrała nagrody podczas uroczystej gali na Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie połączonej z wernisażem prac.

Już następnego dnia rano projekty nagrodzone i wyróżnione w konkursie rozpoczęły wędrówkę po ośrodkach akademickich. Mogli je zobaczyć kolejno studenci z Poznania (wystawa na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza), Krakowa (Uniwersytet Andrzeja Frycza Modrzewskiego) i Olsztyna (Uniwersytet Warmińsko-Mazurski).

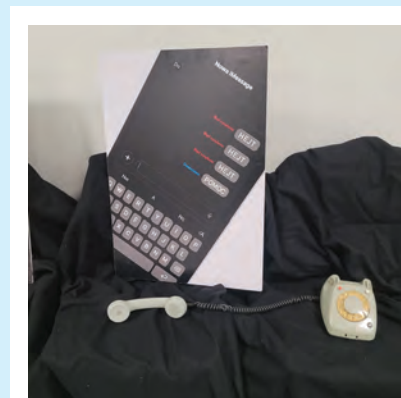
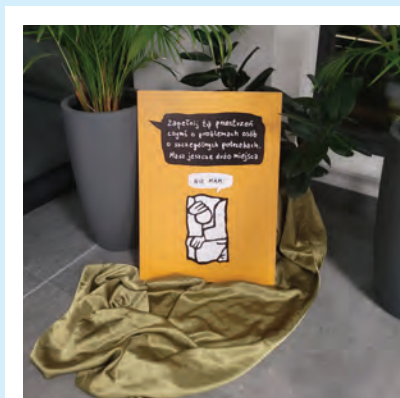
Teksty nawiązujące do tematyki prac znalazły się w wydawnictwie „Nasze prawa, nasze potrzeby”, którego głównymi autorami są Adriana S. Bartnik-Matek i Gabriel Dunin-Borkowski.

Chociaż idea Akcji R nie jest oparta na żadnym powszechnie stosowanym schemacie działania, to znalazła uznanie w oczach ministerialnej komisji konkursowej i wyżej opisana grupa przedsięwzięć mogła zostać zrealizowana jako zadanie zlecone ministra nauki i szkolnictwa wyższego.

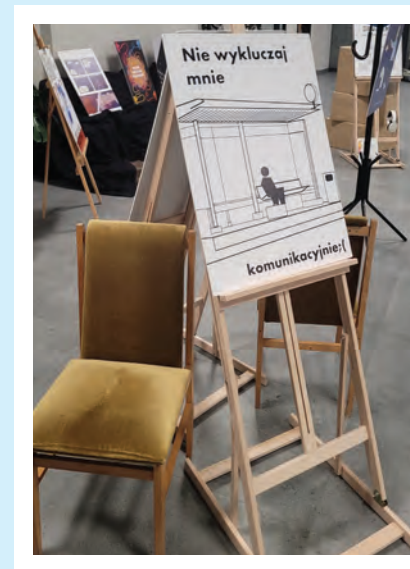
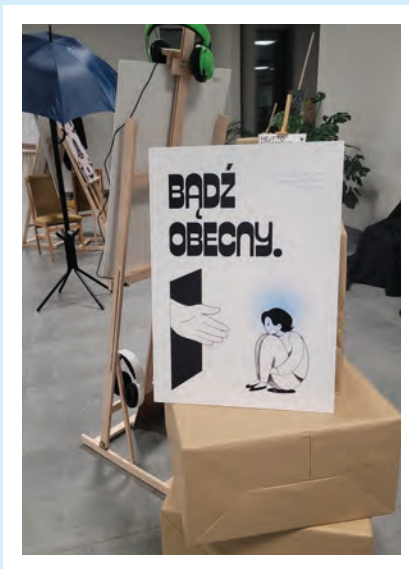
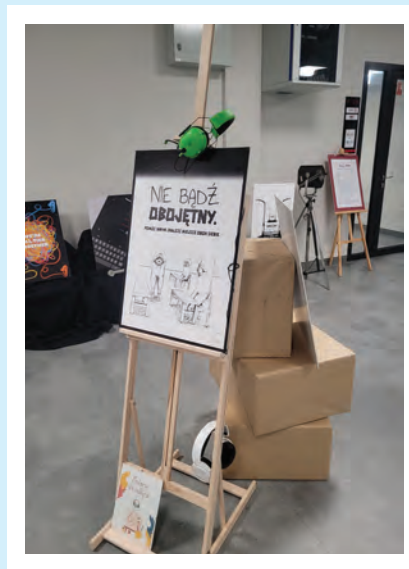
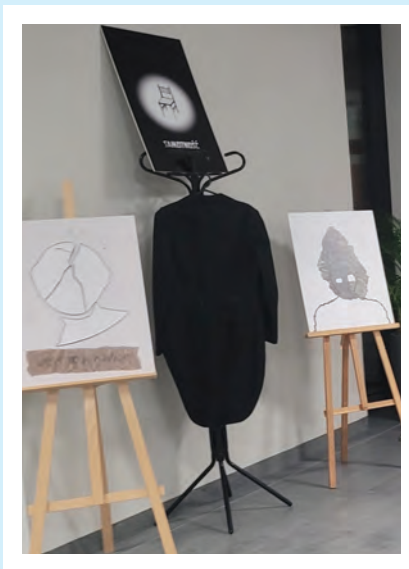
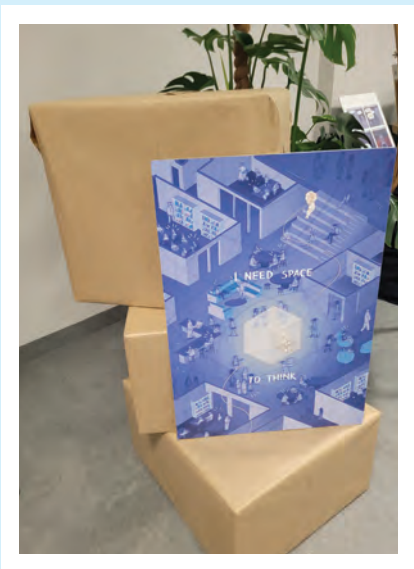
Robert Pawłowski

Prezentacja prac konkursowych na wystawach w Poznaniu, Krakowie, Olsztynie i Warszawie

Prezentujemy zdjęcia wykonane podczas wystaw na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, Uniwersytecie Andrzeja Frycza Modrzewskiego w Krakowie, Uniwersytecie Warmińsko-Mazurskim w Olsztynie oraz podczas wernisażu i uroczystości wręczenia nagród na Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. Prace konkursowe w Olsztynie były prezentowane w aranżacjach przygotowanych przez Teatr Studencki CEZAR.

Autorzy zdjęć: Natalia Jezierska (wystawa z plakatami na oknach), Jolanta Lewińska (plakaty na kratkach), Klaudia Gołębiowska (plakaty na sztalugach ustawionych w rzędzie), Marta Kortas (zdjęcia z uroczystości rozdania nagród), Grzegorz Sokołowski (pozostałe zdjęcia).

Prace nagrodzone i wyróżnione w konkursie Akcja RRR

Na kolejnych stronach przedstawiamy prace 19 autorów:

Wiktoria Matysiewicz „Wszystko w porządku”

Szymon Kozyra „Między nami”

Maksym Szczęsny „Obecność”

Karolina Gołębiowska „Przerwanie”

Agnieszka Szady „FOMO Sapiens”

Wiktoria Łazarek „Nie wykluczaj mnie komunikacyjnie”

Zofia Mikła „Tylko żarty”

Karol Pabich „Zagubiony”

Dominika Czuchra „Empatii nie znaleziono”

Adam Januś „Hejt odrzucony”

Weronika Owca „Nie przesadzaj”

Maciej Płatek „We are all tied together”

Marcin Goliwás „Hejt to Atrament, którego nie zmyjesz”

Izabela Miodunka „Chroń wrażliwych”

Juki Worzała „TrY tO FiT iN”

Alicja Fiedorowicz „I need space to think”

Jakub Burdziński „Pokolenie w zawieszeniu”

Krystyna Gorayska „Ćwiczeniówka”

Artur Ziemiańczyk „Ocena możliwości cudzych”

Na zdjęciach: Wiktoria Matysiewicz,
zdobywczyni 1. miejsca w konkursie

Wiktoria Matysiewicz

Pochodzę ze Świdnika – małej miejscowości pod Lublinem. Los chciał jednak, bym rozwijała się na Wydziale Konserwacji i Restauracji Dzieł Sztuki ASP w Krakowie. Mam wiele zainteresowań i lubię je z sobą mieszać. Od lat bawię się fotografią, zarówno cyfrową jak i tradycyjną, a od niedawna zajmuję się witrażami.

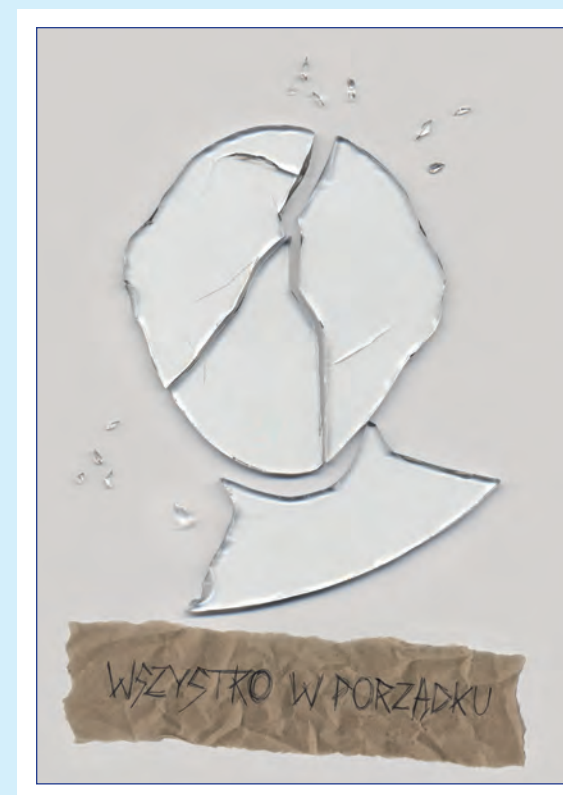
Myśl o tym że mogę mieć ADHD, pojawiła się u mnie, gdy byłam już dorosła. Podczas jednej z rozmów w pokoju studenckim, okazało się, że inni nie mają nakładających się na siebie „stacji radiowych” w głowie. Wtedy też zaczęło do mnie docierać, dlaczego zawsze trudno było mi równać do swoich rówieśników.

„Wszystko w porządku”

Swoją pracę chciałam w prosty i czytelny sposób przedstawić to, jak się czułam przez lata niewiedzy, ale też zwrócić uwagę na ogólnie przyjęte w naszym społeczeństwie „nie narzekaj” lub „inni mają gorzej”. Chciałam przypomnieć o tym, jak krusi są ludzie i co robi z nami tłumienie w sobie nawet małych frustracji. Każda kłoda rzucona pod nogi może spowodować powstanie rysy. Jesteśmy stabilni do momentu gdy rysa nie stanie się pęknięciem, które może być początkiem skruszenia nas na kawałki. Taką rysą może być wszystko, np. presja na studiach, drobne akty lekceważenia, dyskryminacja, poczucie wykluczenia, bezradności, gdy nie możemy wesprzeć osób, które nie ujawniają swoich trudności wynikających z różnorodnych czynników: psychicznych, zdrowotnych, finansowych czy rodzinnych.

Chciałam by przekaz plakatu był na tyle przyswajalny i uniwersalny, by ktoś, kto przeszedł obok i spojrzał na niego chociaż przez moment, miał szansę pójść dalej z jakąś refleksją.

Dodatkowo – skoro mam szansę podzielić się swoją pracą i jej ideą – pragnę przedstawić też jej historię. Szklana sylwetka, w której może odnaleźć się każdy z nas, powstała z kawałka szyby znalezionej na śmietniku. Myślę że to niesie piękne przesłanie: nawet jeśli czujemy, że jesteśmy spisani na straty, ale pozwolimy oddać się w odpowiednie ręce, możemy stać się znów kimś wartościowym.

Szymon Kozyra

Jestem studentem z niepełnosprawnością. Studiuję grafikę. Tworzę — od rysunku, przez rzeźbę, po formy cyfrowe, animację i muzykę. Moja choroba kształtuje moją wrażliwość, ale nie ogranicza mnie twórczo. Ciągłe uczenie się nowych narzędzi, szukam nieoczywistych rozwiązań i kieruję się intuicją.

„Między nami”

Pomysł na nagrodzoną pracę przyszedł spontanicznie, z refleksji, że wzajemne wsparcie potrafi rozświetlić nasze relacje. Praca nawiązuje też do powiedzenia „najciemniej pod latarnią”. Często ktoś kogo potrzebujemy najbardziej, stoi tuż obok.

Tę i inne moje prace konkursowe wykonałem metodą rysunku długopisem, skanu i edycji w programie graficznym.

Maksym Szczęsny

Od października 2025 roku studiuję grafikę w Poznaniu, w Collegium Da Vinci. Od dziecka uwielbiałem tworzyć, a rodzice, choć sami nie są artystami, wspierali moją pasję. Obecnie celuję w rozwój w dziedzinie grafiki projektowej oraz plakatu. Pozornie małe rzeczy mogą nieść za sobą dużo dobrego. :)

„Obecność”

Tytuł pracy kojarzy mi się zarówno ze szkołą czy studiami, jak i z byciem przy drugim człowieku. Przypuszczam, że niektórzy mogą bardziej koncentrować się na pierwszym rodzaju obecności. W końcu to od niej zależy, czy zaliczymy kolejny semestr lub rok. O tym słyszymy dużo.

Mniej natomiast mówi się o tym, że od naszej obecności może zależeć coś znacznie więcej – czyjeś dobro.

Podobnie jest z uważnością. Jest ważna na wykładach, bo potem nasza wiedza podlega ocenie. Ale trzeba być też uważnym na tych, których życie i inni oceniają zbyt szybko.

Ta kwestia jest bliska mojemu sercu, ponieważ często czułem, że nikt nie widzi lub nie rozumie, że mogę mieć z czymś realne trudności (szczególnie jeśli mowa o edukacji). Wiem też, że wiele osób, jeśli już zauważy że ktoś potrzebuje wsparcia, wstydzi się go udzielić.

Faktycznie, zaczynanie rozmowy może być stresujące, ale wystarczy mały gest. Czasem jest to uśmiech, a czasem zapytanie czy wszystko w porządku. W ten sposób możemy pokazać, że jesteśmy i widzimy daną osobę.

A gdy obecność i uważność mamy zaliczoną, warto wyciągnąć pomocną dłoń. Najlepszą nagrodą za to będzie czyjś uśmiech.

Karolina Gołębiowska

Jestem młodą artystką wizualną i studentką Wydziału Sztuki Uniwersytetu Radomskiego. W swojej twórczości łączę tradycyjne techniki z nowymi mediami – tworzę fotografie, filmy, kolaże oraz prace na pograniczu grafiki i malarstwa.

Inspirują mnie książki, filmy oraz ciche sceny z życia codziennego. Obserwuję, chłonę i przetwarzam je.

„Przerwanie”

Film opowiada o zjawisku społecznym polegającym na przypisywaniu sobie cech ADHD – często bez zrozumienia jego rzeczywistego ciężaru. Ten kontrast podkreśla różnicę między przejściową dekoncentracją a realnym, przewlekłym zaburzeniem funkcjonowania, z którym zmagają się osoby z ADHD. Praca mówi nie tylko o wnętrzu takich osób, ale także o tym, jak wybiórczo społeczeństwo traktuje psychiczne spektrum – romantyzując je, upraszczając lub używając jako modnej etykiety. Film „Przerwanie” jest dla mnie szczególnie ważny, bo jako artystka chcę wyrażać opinie w kwestiach, które wiążą się dla mnie z niesprawiedliwością społeczną. Od zawsze fascynowały mnie granice percepcji, świadomości oraz wewnętrznych przeżyć, które często pozostają niewidoczne dla innych.

Do udziału w filmie zachęciłam znajomych z wydziału oraz mieszkańców mojego miasta Radomia – po uprzednim zapoznaniu ich z problematyką materiału. Ten film jest również częścią mojej pracy licencjackiej o zaburzeniach psychicznych, której celem jest stworzenie przestrzeni do refleksji – bez diagnozowania. To próba zrozumienia i zaproszenie do empatycznego spojrzenia na rzeczywistość osób funkcjonujących inaczej. To także opowieść o tym, jak różne mogą być nasze sposoby odczuwania, myślenia i bycia w świecie.

Agnieszka Szady

Urodziłam się we Wrocławiu, obecnie mieszkam w Szczecinie i studiuję wzornictwo na tutejszej Akademii Sztuki. Jestem „projektantką doświadczeń”, licencjatką komunikacji wizualnej i techniczną poligrafią. Lubię przemycać naukę do sztuki, naginać zasady i łączyć to, co niepołączone.

„FOMO Sapiens”

Film powstał w ramach projektu kampanii społecznej realizowanej w Pracowni Komunikacji Wizualnej pod kierunkiem mgr Patrycji Makarewicz-Leszczyńskiej oraz prof. Waldemara Wojciechowskiego. Kampania obejmuje trzy prace wideo, trzy banery w przestrzeni publicznej oraz trzy materiały drukowane inspirowane pomocami edukacyjnymi.

Punktem wyjścia do projektu była obserwacja problemów obecnych w moim otoczeniu. Zdecydowałam się poruszyć temat FOMO, ponieważ w tamtym czasie sama odczuwałam jego skutki. W projekcie odwołam się do biologiczno-behawioralnych konsekwencji zjawiska, inspirując się projektem „Mindy” firmy TollFreeForwarding, przedstawiającego model 3D człowieka przyszłości zanurzonego w technologii.

Forma filmu inspirowana jest estetyką klasycznych programów przyrodniczych, w tym narracją Krystyny Czubówny. Logo kampanii nawiązuje do znanej telewizyjnej marki kojarzonej z filmami dokumentalnymi. Nazwa „FOMO Sapiens” została zainspirowana brzmieniowym podobieństwem do homo sapiens; termin ten pojawił się również w wystąpieniu Romana Brauna dla TEDx Talks.

Celem kampanii jest uświadomienie odbiorcom – w sposób lekki, humorystyczny i nieco absurdalny – czym jest FOMO i jakie zagrożenia niesie ze sobą to zjawisko. Ze względu na zastosowane środki wyrazu, projekt kierowany jest przede wszystkim do pokoleń Y i Z, które znają lub pamiętają klasyczną formułę filmów przyrodniczych.

W filmie wykorzystano materiały dostępne na otwartych licencjach: klipy z serwisu Pexels.com i efekty dźwiękowe z Pixabay.com. Narracji głosowej użyczyła mi bliska osoba.

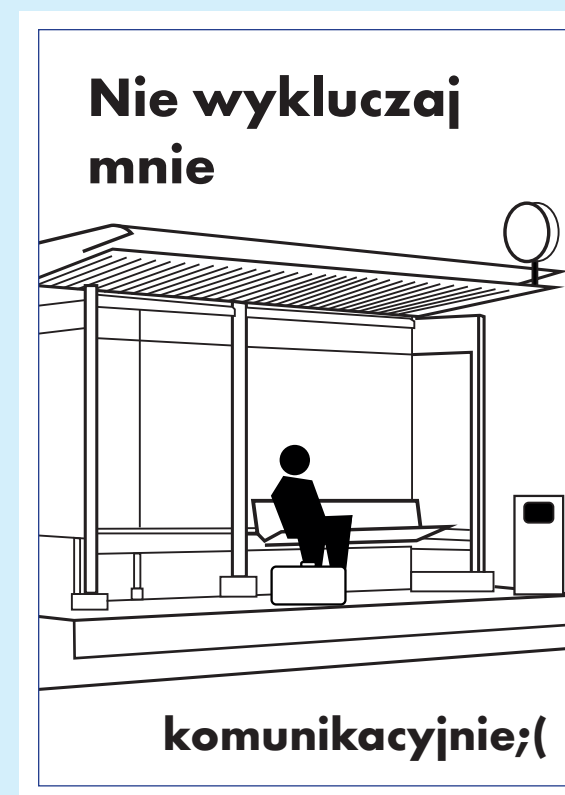

Wiktoria Łazarek

Pochodzę z okolic Tarnowa, studiuję na Wydziale Form Przemysłowych Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie. Do moich zainteresowań należą rysunek oraz różnego rodzaju robótki ręczne, aktualnie szydełkowanie.

„Nie wykluczaj mnie komunikacyjnie”

Zdecydowałam się na wykonanie plakatu o wykluczeniu komunikacyjnym. To problem, który dotyka bardzo wielu ludzi, w tym studentów. Nie każdy zdaje sobie sprawę z tego, jak bardzo ograniczenia związane z transportem lub całkowity jego brak wpływają na nasze życie. Wykluczenie komunikacyjne wiąże się z innymi problemami, takimi jak ograniczone możliwości zawodowe, izolacja społeczna, problemy z dostępem do lekarza czy do urzędu. Wciąż istnieje wiele miejscowości, do których komunikacja publiczna dociera bardzo rzadko lub wcale. Temat wykluczenia komunikacyjnego jest dla mnie bardzo ważny. Doświadczyłam go osobiście. Każdy zasługuje na szybką i bezpieczną drogę do domu.

Zofia Mikła

Wychowywałam się w małej miejscowości w województwie łódzkim, a na studia przyjechałam do Poznania. Moim pierwszym kierunkiem studiów była japonistyka, jednak po trzech latach zdecydowałam się podążać za głosem serca i od tego roku studiuję grafikę projektową, również w Poznaniu.

„Tylko żarty”

Praca „Tylko żarty” dotyczy środowiska, w którym na co dzień nie przebywam, ale wielu moich przyjaciół już tak. Chodzi o kierunki ścisłe oraz informatyczne. Studiowałam i dalej studiuję wśród humanistów i artystów, co uważam za jeden z głównych powodów, dla którego nie doświadczyłam dyskryminacji w środowisku akademickim. Inaczej jest na kierunkach ścisłych, gdzie od bliskich mi osób słyszę, że doświadczają dyskryminacji ze strony wykładowców i rówieśników. Tytuł mojej pracy nawiązuje do tego, jak bardzo zwyczajne – dla osób, które dyskryminują – są nieodpowiednie wypowiedzi.

Nie dostrzegają w nich nic złego, używają ich z przyzwyczajenia, a gdy komuś te słowa nie spodobają się, to zamiast wyrazić zrozumienie, zaczynają żalić się na to, że „dzisiejsze pokolenie nie zna się na żartach”. Osobiście uważam, że tego typu sytuacje są na polskich uczelniach dość powszechne i smuci mnie brak reakcji na nie. Dlatego cieszę się, że powstał konkurs „Akcja RRR”. To między innymi dzięki niemu możemy nagłośnić podobne problemy.

Karol Pabich

Studiuję na Akademii Sztuki w Szczecinie na kierunku scenografia i przestrzeń wirtualna. Jestem osobą niepełnosprawną – głuchoniewidomą. Uczę się i rehabilituję. Interesuję się sztuką, komunikacją miejską, technologią. Tworzę prace dotykowe i graficzne. Dzielę się swoją sztuką poprzez wystawy i publikacje.

„Zagubiony”

Inspiracją do powstania plakatu był tekst, w którym zagubiony turysta zostaje odnaleziony dzięki innym ludziom. W mojej pracy na twarzy człowieka znajduje się maska przypominająca surową, nierówną skałę. Czuje się on zagubiony, tak jak turysta w górach, gdy nagle traci orientację pośród mgły i kamiennych ścian. Maska-skała symbolizuje ciężar, z jakim czasem musi się mierzyć osoba z niepełnosprawnością. Ciężar niezrozumienia, niedopasowania, poczucia dużej odmienności na tle grupy. Białe tło nie jest pustką. To przestrzeń możliwości. Widać w niej drogę, która dopiero się rysuje. Nie zawsze prostą, nie zawsze wyraźną, ale możliwą do odnalezienia. Plakat przypomina, że zagubienie nie jest końcem drogi. Tak jak w górach każdy krok może przybliżyć do szlaku, tak w życiu niezależnie od barier i trudności można na nowo odnaleźć swoje miejsce. Nadzieja jest jak światło odbijające się od skały: czasem delikatne, ale wystarczające, by iść dalej. Oprócz plakatu powstała również maska na twarz.

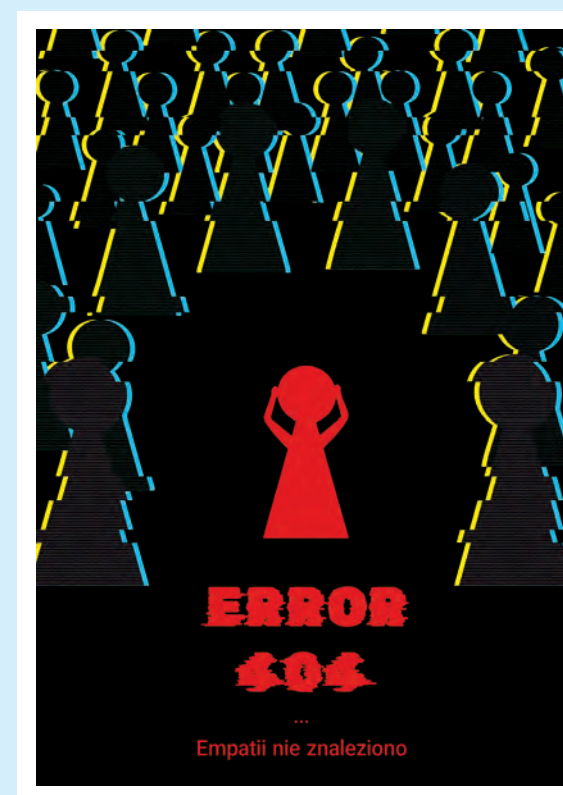

Dominika Czuchra

Studiuje zarządzanie informacją i publikowanie cyfrowe na UKEN w Krakowie, gdzie doskonale się w grafice komputerowej. Zajmuje się także montażem wideo, projektowaniem interfejsu użytkownika oraz *motion designem*.

„Empatii nie znaleziono”

Punktem wyjścia do stworzenia plakatu był dla mnie rosnący brak empatii w przestrzeni publicznej, to z jaką łatwością przechodzimy obojętnie obok hejtu, wykluczenia czy czyjś cierpienia. Nawet w tłumie wiele osób czuje się dziś niewidzialnych i zagubionych, nie wiedzą, do kogo mogą się zwrócić. A czasem wystarczy uśmiech, drobny gest czy wyciągnięcie ręki żeby komuś pomóc. Estetyka glitch artu oraz nawiązania do błędów komputerowych miały symbolizować „awarię” relacji międzyludzkich. Ironicznym dopełnieniem tego jest fakt, że coraz częściej prosimy o wsparcie sztuczną inteligencję, która bywa bardziej „ciepła” i „empatyczna” niż osoby wokół nas.

Adam Januś

Urodziłem się w Krakowie i mieszkam tu całe życie. Studiuję wzornictwo przemysłowe na miejscowej Akademii Sztuk Pięknych, gdzie rozwijam swoją pasję do szeroko pojętego designu. Interesuje mnie tworzenie rozwiązań, które łączą estetykę z funkcjonalnością, ale też wynikają z prawdziwego zrozumienia potrzeb użytkownika.

Design jest dla mnie nie tylko kierunkiem studiów, ale też sposobem myślenia. Inspiruję się przede wszystkim światem – spontanicznymi podróżami, przypadkowymi rozmowami i obserwacją innych kultur. To wszystko bardzo otwiera głowę i potrafi pokazać nową, inną, ciekawą perspektywę. Lubię wyjeżdżać bez sztywnego planu, po prostu kupić bilet i zobaczyć jak żyją inni. Te doświadczenia pozwalają mi spojrzeć na otaczające rzeczy z innej perspektywy.

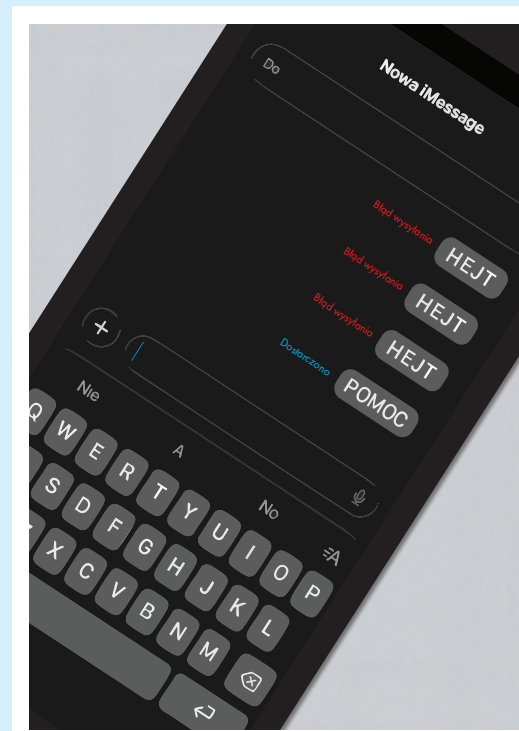
W wolnych chwilach stawiam na aktywność, a jedną z rzeczy, które od zawsze mnie napędzają i inspirują, jest żeglowanie. Daje mi ono przestrzeń do wyciszenia się i oderwania od pracy. Jest świetną opcją zwiedzania świata i odkrywania znanych miejsc z innej perspektywy.

„Hejt odrzucony”

Plakat powstał z potrzeby zwrócenia uwagi na zjawisko, które w dzisiejszych czasach występuje bardzo często – zarówno wśród dzieci, młodzieży, jak i dorosłych. Internet daje ogromne możliwości wyrażania swojego zdania, jednak nie zawsze jest to wykorzystywane w sposób odpowiedni. Łatwiej jest hejtować, zostawiać nieprzyjemne komentarze lub umniejszać innym w sieci, niż powiedzieć coś komuś wprost.

Temat jest szczególnie ważny, ponieważ słowa, które dla jednej osoby mogą wydawać się żartem lub nic nieznaczącym zlepkim wyrazów, dla innej mogą stać się źródłem traumy, kompleksów lub problemów emocjonalnych. Spotkałem wiele osób, które zetknęły się z hejtem w Internecie, co utwierdziło mnie w przekonaniu, że warto poruszyć tę kwestię.

Główną inspiracją do stworzenia plakatu był telefon komórkowy. To technologia, która może znacznie ułatwiać życie, jednak po przekroczeniu pewnej granicy może negatywnie wpływać na innych.

Weronika Owca

Specjalizuję się w projektowaniu graficznym w dziedzinie komunikacji wizualnej i ilustracji. Obecnie studiuję na Wydziale Form Przemysłowych ASP w Krakowie. Projektuję identyfikacje wizualne, *layouty* publikacji, strony internetowe oraz animacje. Wielką przyjemność sprawia mi praca ze składem tekstu jak i typografią. Poza projektowaniem cyfrowym interesuję się także innymi mediami, takimi jak malarstwo, rysunek i fotografia.

„Nie przesadzaj”

Moja praca porusza ważną kwestię związaną z poczuciem wyobcowania w przestrzeniach szkolnych. Myśląc nad koncepcją chciałam jak najbardziej podkreślić, iż każdy z nas – uczniów/studentów – jest częścią społeczności, rozumianej jako system, a w przypadku mojej pracy „ogrodu”. Poprzez symboliczne zredukowanie studentów do kwiatów posadzonych w grządkach bardzo łatwo możemy zrozumieć zaistniały problem. Uznałam, że porównanie to będzie zabawne, a jednocześnie proste do odczytu – tym samym zapadnie w pamięć i skłoni widza do refleksji. Pomaga temu także dodany komentarz „Nie przesadzaj. Zadbaj o wspólny rozwój”, który dzięki grze słownej idealnie wpisuje się w tę symbolikę, podkreśla problem oraz wzywa do poprawy.

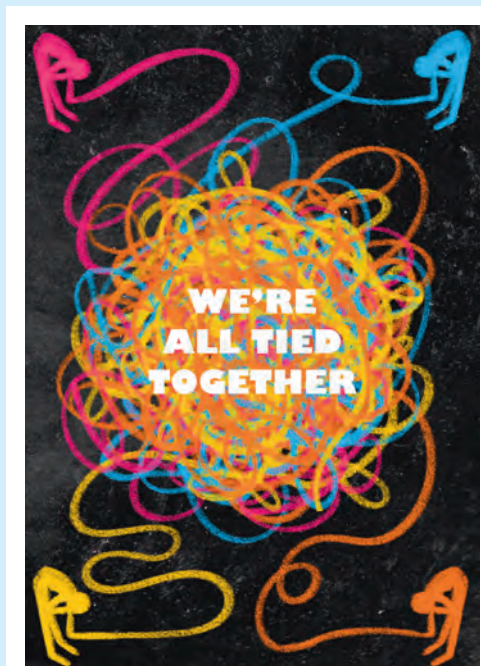

Maciej Płatek

Pochodzę z Torunia i studiuję grafikę na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika. Moją specjalizacją jest projektowanie graficzne. Interesuję się *designem*, grafiką artystyczną, a także animacją. Moje prace składają się głównie z grafik, ilustracji i plakatów.

„We are all tied together”

Mój plakat powstał na bazie własnych doświadczeń i obserwacji. Na Wydziale Sztuk Pięknych spotykam różnorodne osoby – każda niesie inną historię, emocje oraz ciężar. A jednak nasze „poplątane” ścieżki choć pozornie odmienne, często biegą w tym samym kierunku – napotykamy zbliżone trudności i przeszkody. Te splecione doświadczenia są dla mnie niezwykle istotne, ponieważ tworzą nić porozumienia, dzięki której jesteśmy w stanie się lepiej zrozumieć.

Marcin Goliwąg

Studiuję historię na Uniwersytecie Gdańskim. Jestem związany ze Stowarzyszeniem Demagog, w którym zajmuję się *fact-checkingiem*. Interesuję się edukacją obywatelską, projektami społecznymi, mediami, kulturą i współczesnymi narracjami historycznymi.

„Hejt to Atrament, którego nie zmyjesz”

Projekt powstał z obserwacji, że słowa potrafią zostawić trwałe ślady nawet gdy znikają z ekranu. Chciałem podkreślić, że przemoc językowa ma realne konsekwencje, a cyfrowa anonimowość nie zwalnia z odpowiedzialności. To samodzielna, symboliczna praca stworzona specjalnie na konkurs, mająca skłonić do refleksji nad wagą słów.

Izabela Miodunka

Jestem studentką drugiego roku grafiki komputerowej w Wyższej Szkole Informatyki i Zarządzania w Rzeszowie. Z pochodzenia jestem mielczanką, od dziecka interesowałam się grafiką i fotografią. Prywatnie uwielbiam psy, jazdę na nartach oraz jeździectwo.

„Chroń wrażliwych”

Inspiracją do stworzenia plakatu była moja introwertyczna natura i wrażliwość. W świecie pełnym hejtu i stygmatyzacji, szczególnie dotyczących osób z niepełnosprawnościami czy chorobami, środowisko akademickie powinno stać się dla studentów miejscem bezpiecznym.

Plakat jest symbolicznym apelem o empatię. Ukazana na nim książka pełni rolę parasola, chroniącego drugą osobę przed „deszczem” cierpienia i wrogości. To odniesienie do wiedzy zdobywanej na studiach – edukacja ma być narzędziem, które pozwala nam nie tylko zdobyć wykształcenie, ale przede wszystkim zrozumieć i chronić drugiego człowieka w dobie powszechnej polaryzacji społecznej.

Co istotne, relacja ukazana na plakacie nie jest jednostronna. Musimy pamiętać, że każdy z nas może znaleźć się w kryzysie i potrzebować wsparcia. Możemy jednak wierzyć, że dobro którym się dzielimy, kiedyś do nas powróci w innej formie.

Praca ta stanowi pojedynczy manifest, a jej końcowe przesłanie kieruję do wszystkich: Nie bójcie się i wiercie w siebie!

Juki Worzała

Studiuję na Politechnice Bydgoskiej na kierunku komunikacja wizualna. Sztuką interesuję się od wielu lat, ale to plakat jest mi najbliższy i tworzę go praktycznie każdego dnia. Wyrażam w ten sposób swoje emocje.

„TrY tO FiT iN”

W moich wcześniejszych plakatach kilkakrotnie poruszyłam temat równości. Nie chodzi tylko o kwestie narodowe czy rasowe, ale również o dopasowanie się do społeczeństwa przez rówieśników o tym samym pochodzeniu. Plakat „TrY tO FiT iN” pokazuje, jak trudno czasem dopasować się do ludzi, którzy nas otaczają. Praca przedstawia „wycięte” z papieru ludziki, które trzymają się za ręce. Jeden z nich spada w dół, ponieważ przy wycinaniu niestety odzepił się od reszty. Pokazuję to, jak ludzie w tych czasach łatwo potrafią zrobić „selekcję” wśród innych i w bardzo szybki sposób dobierać tych, z którymi chcą trzymać, a z którymi nie. Wielu z nas z pewnością doświadczyło odsunięcia od grupy. Ten plakat jest właśnie o tym. Trzymajmy się razem, żeby nikt nie musiał spaść.

Alicja Fiedorowicz

Mam 21 lat i studiuje architekturę na Politechnice Warszawskiej. Od zawsze kochałam tworzyć – rysuję, maluję, gram i komponuję na pianinie. Lubię poznawać nowych ludzi oraz różne kultury, a dodatkowo interesuje mnie psychologia, o której lubię czytać w wolnym czasie.

„I need space to think”

Tę grafikę dedykuję studentkom i studentom, dla których codzienne przebywanie na uczelni jest nieco trudniejsze niż dla większości. Osoby wysoko wrażliwe, nadwydajne mentalnie oraz w spektrum autyzmu często odbierają otoczenie z większą intensywnością – zwłaszcza jego szum i ruch. Po całym dniu na wydziale osoby te mierzą się często z nieprzyjemnymi stanami – niepokojem, bólem głowy czy rozdrażnieniem.

Chciałabym zwrócić uwagę na pewną kwestię, która w mojej opinii jest problemem na przykład na wydziałach Politechniki Warszawskiej. Brakuje miejsc dla osób z wymienionymi wyżej uśposobieniami oraz zaburzeniami, przestrzeni, w których mogłyby skupić się na nauce i pozwolić swojemu organizmowi na odpoczynek od otaczających bodźców. Tak, mamy biblioteki – jednak często są one oddalone od uczelni.

Nie każdy ma zdolność skupienia się przy stole na głośnym korytarzu czy w pomieszczeniu z hałaśliwą grupą rówieśników. Uważam więc, że uczelnie powinny zapewnić dogodne warunki do studiowania dla osób z większymi potrzebami – np. poprzez planowanie wygłuszonych pomieszczeń do nauki dla pojedynczych osób lub dla mniejszych grup.

Warunki, które nie zmuszałyby do wcześniejszego powrotu do domu spowodowanego złym samopoczuciem czy poczuciem braku przynależności. Oczywiście w starszych budynkach uczelni może być to problematyczne, jednak sprawa dotyczy też tych nowo wybudowanych – w których takich miejsc nie zauważyłam.

Sama jestem osobą wysokowrażliwą, a mój brat jest w spektrum autyzmu – dlatego ten temat jest mi bardzo bliski. Chcę powiedzieć wszystkim takim osobom: „jesteście ważną częścią akademickiej społeczności”.

Jakub Burdziński

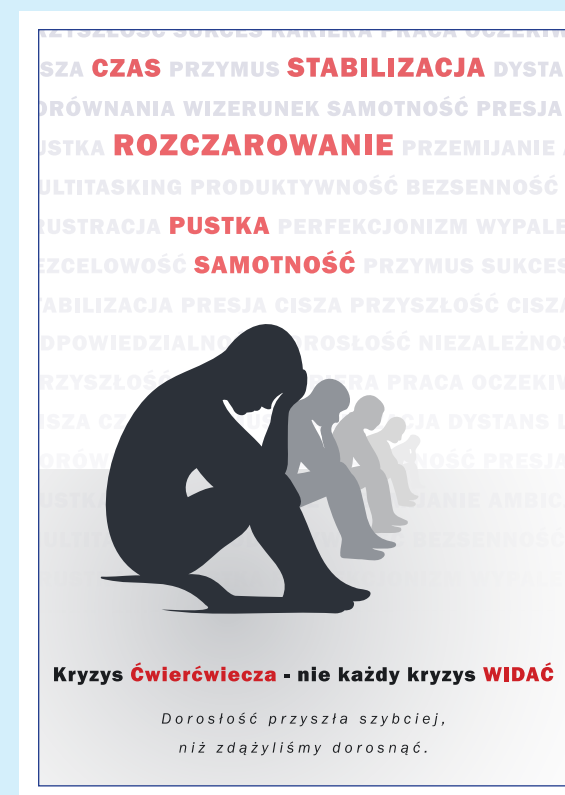
Pochodzę z Wielkopolski. Studiuję grafikę projektową na Uniwersytecie Artystycznym w Poznaniu. Interesuję się grafiką użytkową, projektowaniem wydawniczym, *storytellingiem* wizualnym i psychologią obrazu. Tworzę też projekty narracyjne — napisałem i zilustrowałem własną książkę. Jej premiera jest zaplanowana na 2026 rok.

„Pokolenie w zawieszeniu”

Moja praca konkursowa to komentarz do powtarzalnego schematu wchodzenia w dorosłość. Powielone sylwetki nie przedstawiają jednej osoby w różnych stanach — symbolizują kolejne pokolenia, które zaczynają w tym samym miejscu, z tym samym ciężarem, choć w innych realiach.

Tło tworzy siatka powtarzających się haseł: słów, które współczesność narzuca jako normy, ambicje lub powinności. Z czasem te komunikaty tracą ostrość i łączą się w jednorodny szum, aż przestają mówić cokolwiek poza „musisz więcej”.

Plakat pokazuje moment, w którym dorosłość przychodzi szybciej, niż komukolwiek udaje się do niej przygotować i staje się doświadczeniem pokoleniowym. To samodzielna praca, która w syntetycznej formie komentuje presję dorastania i jej konsekwencje.

Krystyna Gorayska

Urodziłam się w Warszawie w 2002 roku. Jestem absolwentką Royal Academy of Art w Hadze. W 2024 roku zostałam laureatką 7. edycji Dior Prix de la Photographie we Francji. Moje prace audiowizualne były wystawiane podczas jednego z najważniejszych światowych festiwali sztuki fotograficznej Les Rencontres d'Arles 2024 w przestrzeni Parc des Ateliers LUMA w Arles. Jestem również absolwentką międzynarodowego programu mentorskiego BredaPhoto International Talent Development Programme 2023/2024.

Moje projekty – w których łączę fotografie z grafiką – prezentowane były na najważniejszych europejskich przeglądach i targach fotografii, takich jak UNSEEN Amsterdam 2024, Polycopies Paris 2024, Fotografia Europea Reggio Emilia 2025 oraz na Paper Photo 2025 w Katowicach.

Współpracuję z instytucjami kultury i organizacjami non-profit, m.in. Radiem Kapitał i Fundacją Archeologia Fotografii. Moje prace i działania były opisywane w prestiżowych magazynach o sztuce i kulturze, takich jak „K MAG”, „LABEL Magazine” oraz „LYNX Contemporary Art Magazine”.

„Ćwiczeniówka”

Projekt „Ćwiczeniówka” to instalacja audiowizualna stworzona na bazie archiwalnych nagrań dziecięcych występów ze szkół muzycznych. Praca wskazuje na liczne problemy związane z rygiem i dyscypliną, jaką system nakłada na młodych praktykantów. Projekt porusza temat specyficznej relacji między dziećmi na scenie, a rodzicami nagrywającymi swoich podopiecznych z publiczności. Dotyka takich tematów jak zdrowie psychiczne, a także presja w środowiskach artystycznych.

Artur Ziemiańczyk

Studiuję technologię roślin leczniczych na Uniwersytecie Rolniczym w Krakowie. Z pasji jestem artystą rękodzielnikiem. W swej twórczości łączę sztukę z ekologią i edukacją na temat ochrony przyrody.

„Ocena możliwości cudzych”

Moja praca konkursowa podejmuje problematykę niewidzialnych trudności i niepełnosprawności w sposób niedostawny, ekspresywny. Chcę sprawić, aby obserwator zatrzymał się na dłużej, pragnę skłonić go do przemyśleń. Przedstawiona scenka jest uniwersalnym szablonem.

Życie we współczesnym społeczeństwie stawia przed nami liczne oczekiwania. To, co dla jednej osoby jest błahostką, dla innej może być przepaścią lub kosztować nieproporcjonalnie dużo energii. Czasami pozornie drobne adaptacje otwierają przed kimś ciężkie drzwi na oścież.

*Wydawnictwo powstało na potrzeby realizacji
zadania publicznego współfinansowanego ze środków otrzymanych w 2025 r.
od Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego
w ramach konkursu
„Organizowanie i animowanie działań na rzecz środowiska akademickiego”*

Minister Nauki
i Szkolnictwa Wyższego
